

ת"פ 56760/06/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 22-06-56760 מדינת ישראל נ' פלוני (עוצר) 29 ממרץ 2023

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עוזר פניה לוי

נגד הנאשם פלוני
על-ידי ב"כ עוזר נס בן נתן

גור דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הוודאות בעבודות כתוב האישום המתוקן, בעבירות של חבלה בכונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977; פצעה בנסיבות חמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; וכן בשתי עבירות של איוםים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים תוקן כתוב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על-פי מיטב שיקול דעתו.

2. על-פי עבודות כתוב האישום המתוקן, הנאשם ולל' (להלן - **המתלוננת**) ניהלו מערכת יחסים זוגית משך כשנתיים, עד חודש ינואר 2022, אז נפרדו, ביוזמת המתלוננת, בשל התנהגותו האובייסיבית של הנאשם כלפיה. כך, במהלך הקשר הזוגי, **אימם הנאשם על המתלוננת שיפגע בה במטרה להפחידה, וכן הביר לה כי היא "שייכת לו" ולא יהיה לה בן זוג בלבד.**

לאחר הפרידה התגירה המתלוננת בבית הוריה בבת-ים, בנפרד מהנאשם, וניהלה מערכת יחסים זוגית עם המתلون, שהוא שוטר במשמר הגבול (להלן - **המתלון**).

ביום 14.6.22, במהלך שעות הערב, בילתה המתלוננת במהלך המתلون בבית הוריה. בשעה 21:27 התקשר הנאשם אל המתלוננת והמתلون ענה לשיחה. הנאשם שאל אותו לזהותו ונתקף את השיחה. מאוחר יותר באותו הערב, התקשר הנאשם למתלוננת פעמיים נוספים ודרש ממנו לגלות את זהות המתلون עמו נמצאת, כאשר באחת השיחות התברר לנאים כי המתلون הוא בן זוגה של המתלוננת. הנאשם הביר למתلون כי בכוונתו להגיע לבית הורי המתלוננת וכי לא יהיה למתלוננת "**כל חבר בלבד**". בנוסף, אימם הנאשם על המתלוננת בשיחות הטלפון, במטרה להפחידה, ואמר לה, בין היתר: "**לא יהיה לך חבר בלבד, את אשתי ואת שייכת לי**", או מילים

בעלויות משמעות דומה.

בשעה 22:11 או סמוך לכך, הגיע הנאשם לבית הורי המתלוננת, רכב על אופניו וחבוש בקסדה, כאשר הוא מציד בಗז פלפל ובסכין. הנאשם ירד מהאופניו והתקדם לעבר הבית, אז ירדה המתלוננת מהבית לעברו וניסתה לגרום לו לעזוב. בתגובה, צעק הנאשם על המתלוננת שלא יהיה לה חבר בלבדו, והתקרב אליה בצורה מאימה.

המתלוננת עזקה לעזרת המתלונן, אשר ירד מהבית אל עבר הנאשם, כאשר נשקו האיש מסוג 16-M שלוף, דורך ומכוון לעבר גופו של הנאשם, על מנת להניאו מלעשות שימוש אלים בסכין. בתגובה, זרק הנאשם את הקסדה שאחז בידו לעבר המתלוננים. לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות ידיו, הכה אותו באגרופיו וחנק אותו בצווארו. בהמשך, שלף הנאשם את מיכל גז הפלפל שהוא ברשותו, המתלוננת משכה בחולצתו, והמתלונן הצליח לחמוק מידו הנายם אל עבר מדרגות הבית, שם הניח את נשקו.

מיד לאחר מכן, חזר המתלונן לעזרת המתלוננת שנותרה עם הנאשם, והนายם שב לתקוף אותו. הנאשם ذكر את המתלונן מספר פעמים בחלקי גופו, באמצעות סcin שהחזיק, ובמטרה לגרום למתלונן לחבלה חמורה. המתלונן נאבק בנายם, אך זה המשיך לדקרו. בעת המאבק, ותוך ניסיונות להפריד בין המתלונן לנายם, נפצעה גם המתלונן ברגלה מהסכין. לאחר פצעיתה, רץ המתלונן הפציעו לכיוון הבית, נטל את נשקו, יצא למרפסת הבית ויראה מספר יריות באוויר על מנת להרתיע את הנאשם. לשמעו היריות נמלט הנאשם מן המקום על גבי האופניו והותיר את המתלוננים מתבוססים בדמם.

כתוצאה מן הדקירות, נגרמו למתלונן חבלות חמורות לרבות מספר חתכים ופציעי דקירה בבית החזה, במותן, בגב וברגלו, וכן נגרם לו דימום תוך בטני ופגיעה בעורק המפשעה. הוא פונהמן המקום באמבולנס לבית החולים, שם עבר ניתוח רפואי. למתלוננת נגרם חתך عمוק ברגלה והוא נזקקה לתפרים.

טיועניהצדדים לעונש והראיות לעונש

3. **ב"כ התביעה**, עוז פניה לוי, עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, תוך הדגשת האסקלציה בהဏוגות הנאשם, החל משלב האיום, דרך שיחות הטלפון, הגיעו למקום מציד בಗז פלפל ובסכין, ועד לתקיפת המתלונן ופציעת המתלוננת. כל אלה מלבדים, לשיטתה, כי הנאשם היה חדור מטרה לפגוע במתלוננים, ולשם כך הגיע למקום לכתילה, ומשכך אין מדובר באירוע ספונטני אלא באירוע שקדמה לו מחשבה. התובעת עמדה על הרקע שהוביל לאירוע החמור נשוא כתוב האישום - יחסו האובייסיבי של הנאשם כלפי המתלוננת והצריך בשליטה על חייה, באופן שודoma במאפייניו למקרים אחרים של אלימות גברים נגד נשים. עוד נטען כי יש לייחס משקל גם לבריחתו מן הזרה ולעובדה שהותיר את המתלוננים לתבוסס בדם לאחר שפגע בהם בצורה קשה.

התובעת עמדה בהרחבת על הahnוגות המתלונן, וטענה כי אין לראותו כאחראי, בשום היבט, להסלמה של האירוע, ועל כך ניתן ללמידה שבמהלך האירוע הניח את נשקו האישqi בצד על מנת שלא יעשה בו שימוש, באופן שנותר חשוף מול הנאשם שאחז בסכין. כחיזוק לטיעון זה, הפנמה התובעת לעובדות כתוב האישום המתוקן מהן עולה כי הנאשם החל לדקרו את המתלונן רק לאחר השלב בו הניח את נשקו בצד.

התובעת עמדה על הנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלונן, אשר בעקבות הדקירות נאלץ לעבר ניתוח רפואי, וכן

על הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, ועל העובדה שנותרה על המדרכה לאחר האירוע מחזיקה את בן הזוג שסבל מפצעות חמורות ומדמים.

כמו כן הוגש הצהרת נפגע עבירה, תמנוגות המתעדות את פציעותו של המתלון (במ/1) וגילון הרשעתי הקודמות של הנאשם הכלול הרשעות קודמות בעבירות אלימות (במ/2).

על בסיס הטיעונים האמורים, וכן על סמך פסיקה שהוצגה, עתירה התובעת **למתחם ענישה שנייה בין 9 שנים ל-14 שנים מאסר**, ביחס לעבירות החבלה והפצעה; **ולמתחם ענישה נפרד בין מספר חדש מאסר**, בגין עבירות האויומים שקדמו לאירוע. כמו כן, עתירה התובעת להשיט על הנאשם רכיב של פיצוי כספי משמעותי וגובה עבורה שני שמי המתלוננים.

ביחס לעונש המתאים - התובעת עתירה למקם את הנאשם בשליש העליון של המתחם. זאת, לאור עברו הפלילי והערכת שירות המבחן בדבר מסוכנותו המשמעותית.

4. **ב"כ הנאשם**, עו"ד נס בנ-נתן, טען כי נסיבות האירוע מצביעות על השתלשלות שונה מזו שתוארה על ידי התובעת. לדבריו, הנאשם אمنם איים על זוגתו לשעבר באמירה כי לא יהיה לה חבר בלבד, אולם לא הייתה לו כל כוונה או כל מחשבה כי האירוע יסלים. הסגנון הסביר כי הנאשם הגיע למפגש עם המתלוננת על מנת לנסות לדבר ללביה וככל לא תכנן ולא צפה שימוש באלים כלשהי, והוסיף כי הנאשם נושא עליון באופן קבוע אמצעי הגנה, דוגמת גז פלפל וסכין, וזאת בשל אירועים אחרים שאינם מענינו של הליך זה.

עוד טען הסגנון כי גם למתלון, אשר ירד לרוחב לשמע קריאות המתלוננת, כאשר הוא מכון את נשקו האיש הדורן לגופו של הנאשם, יש חלק בהסלתם האירוע וביצירת האלים. אמנם, הסגנון הכיר בעובדה כי הנאשם לא עשה שימוש בסכין כאמור תגוננות, אך נטען כי נוכח הגעת המתלון למקום עם נשק, יש לראות בשימוש שעשה הנאשם בסכין כמעשה ספונטני. ראייה נוספת למסגד הספונטני באירוע היא העובדה שהאלימות החלה ככלימת פיזית "רגילה" ולא באופן של שליפת הסכין או גז פלפל בפתח העימות. נטען כי פצעות המתלוננים אין ברף החומרה הגבוהה, וזאת בשונה מחלוקת מהפצעות העולות מפסק הדין שהגישה התובעת.

על בסיס הטיעונים האמורים ופסקה שהוצגה, עתיר הסגנון **למתחם ענישה שנייה בין 20 שנים ל-36 שנים מאסר**.

הסגנון עתר לקבעת עונש מתאים הנמור מתחזית המתחם שהוצע על ידו, וזאת, בין היתר, נוכח נתוני האישים ונسبות חייו כפי שמשתקפים בתסaurus שירות המבחן; גילו הצעיר (19); הבעת החרצה הכנה שמצויה ביטוי בהודאותו וכן בהפקחת פיצוי מרראש עבור המתלוננים על סך של 50,000 ל"י; והסיקיו לשיקם את חייו. כתמייה לטייעון, הגיע הסגנון שני מכתבים כמעדים על אופיו של הנאשם: האחד מכתב מטעם הרוב יובל שקד, מתנוועת הנוער "אור ישראלי" (נע/1); והשני מטעם מעסיקו לשעבר של הנאשם (נע/2).

5. **ה הנאשם** בדבריו הביע חרצה על מעשיין, איחיל החלמה למתלון וביקש ממנו סליחה, וציין כי לו יכול היה לחזור אחריה בזמן, היה פועל באופן שונה לגמר.

דין והכרעה

אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים

עמוד 3

6. הצדדים נחלקו ביניהם ביחס לשאלת אם מעשיו של הנאשם העולמים מעובדות כתוב האישום עולים כדי "airour achd", ביחס אליו יש לקבוע מתחם עונש אחד, בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין, או שהוא "כמה אירועים", אשר יש לקבוע מתחם עונש עבור כל אחד מהם, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין. לטעמי, מדובר במקרה מובהק של "airour achd" המתישב עם מבחן הקשר הדוק כפי שנקבע העונשין. בע"פ 4910/13 ג'ابر נ' מדינת ישראל (29.10.2014). העובדה כי כתוב האישום מייחס לנאשם הtentholot מאימת כלפי המתלוונת גם בעבר אינה הופכת חלק זה במסכת העובדתית לכזה הצדיק מתחם נפרד, וממילא כתוב האישום עצמו כולל אישום אחד בלבד.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. הנאשם הורשע כאמור, על פי הודהתו, בשורה של עבירות אלימות, כאשר החמורה שבהן חבלה בכוננה חמירה. עבירות אלה מגלמות פגיעה בערכיהם חברתיים בסיסיים של כבוד האדם, הזכות לחים ולשלמות הגוף, וכן בערך הביטחון האישי והבטיחון הציבורי. עיון בכתב האישום מלמד כי מעשיו של הנאשם ניטו לערער אף את זכotta ויכולתה של המתלוונת להחליט אימתי היא מעוניינת להיות בקשר זוגי ואימתי להפסיקו.

8. בשורה ארוכה של פסקי דין, עמד בית המשפט העליון על חומרתן היתרה של עבירות האלימות, על כלל גוניה וצורתה, בין היתר אלה בהן הורשע הנאשם, וכן פוטנציאל הנזק הרב הטמון בהן, שכיחות ביצוען ותפקido הכספי של בית המשפט במיגור האלימות מן החברה (ר' למשל ע"פ 21/8900 8900 מחרג'נה נ' מדינת ישראל, פס' 9 (להלן - עניין מחרג'נה); וע"פ 19/4454 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 26 (30.7.2020)).

העובדה כי קדמה לאלימות עבירה של החזקת סכין, בעלת משקל בקביעת המתחם, ועל כך נקבע כי: "**סcin הנישאת על גופו במערכת הראשונה סופה שהיא נשפת וננעצת בגופו של הזולת במערכת השנייה**" (ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.2004); וכן עניין מחרג'נה, פס' 10). נתמי דעתינו לטעתה הగנה לפיה הנאשם נשא את הסcin בשל אירועים אחרים שאינם קשורים לכתב האישום, אולם איןנו סבור כי יש בה כדי לשנות את התמונה. עצם החזקת הסcin חמורה כשלעצמה, יש בה, כפי שנפסק, כדי להוביל להסלמת איורע אלימות, ככל שמתרחש כזה.

9. בעבירות אלימות, לרבות בעבירות חבלה בכוננה חמירה, קיימים מנעד עונשה רחב למדי, בהתאם לנסיבות כל מקרה ומרקם, כשההבדלים בין העונשים השונים נמצאים לעיתים בפרטם הקונקרטיים של האירוע, כגון מקום הדקירה, מספר הדקירות, חומרת הפציעות ונתונים נוספים שהם בבחינת נסיבות הקשורות לביצוע העבירה [בע"פ 7100/13 סגלטיצי נ' מדינת ישראל (29.1.2015); וכן ע"פ 12/8855 אליזדאה נ' מדינת ישראל (24.12.2013)].

10. לטעמי, מעשי הנאשם בענייננו פגעו בצוות **משמעותית** בערכים שפורטו לעיל, וזאת תוך שיקולו נתוני האירוע כמפורט להלן:

(א) **מערכת היחסים האלימה בין הנאשם למתלוונת** - בחינת האירוע האלים אינה מתחילה ביום הדקירות אלא במועד מוקדם, ובזמן מערכת היחסים שנוהלה בין הנאשם למתלוונת. יכולה מכתב האישום, הtentholot הנאשם באותו מועד ייחסים הייתה אובייסיבית ומאיימת, והוא מיאן להשלים עם רצונה של

המתלוננת להביא את הקשר הזוגי לידי סיום. כך השמיע הנאשם כלפי המתלוננת אמירה לפיה היא "שיכת לו" וכן "לא יהיה לה בן זוג אחר מלבדו", ודומני כי ניתן לראות אמירות אלה, שגולם בעבירות האיוומים בה הורשע, כ"כתבת על הקיר", ומילא בכך רלוונטי שיש לשקלל במסגרת המתחם.

(ב) **תכון מוקדם** - הצדדים נחלקו ביניהם ביחס לקריטריון זה של האירוע האלים. התביעה טענה כי מדובר באירוע מתוכנן במידה מה, וכי הנאשם הגיע לביתו המתלוננת בידיעה שיפעל באלימות וכאשר הוא מצוי בסיכון, בעוד ההגנה טענה כי שימושו של המתלונן בשקעו האישי וכוונו לעבר גופו של הנאשם הוא "טריגר" לאלימות, שלא הייתה מתוכננת. לטעמי, לא ניתן לקרוא את כתוב האישום באופן אחר, זולת זהה המלמד על הגעתו של הנאשם לביתה של המתלוננת מתוך כוונה להतעם עמה ועם בן זוגה "החדש", הוא המתלונן. מסקנה זו מתחייבת מכך שהתוועדים הבאים: (1) ידיעתו של הנאשם כי המתלוננת אינה מעוניינת ביחסו הקשר עמו והוא נמצא במצב יחסית זוגית אחרת; (2) ידיעתו של הנאשם כי המתלוננת נמצא ביחסו המתלונן באותו נקודת זמן בה הגיע לביתה; (3) הגעת הנאשם למקום שבו הוא מחזיק סכין וגז פלפל; (4) סירוב הנאשם לבקש את המתלוננת לעזוב את המקום, עוד טרם ירד המתלונן מביתה עם שקו האישי; (5) תגובתו של הנאשם לבקשת המתלוננת כי יעזוב, באומרו: "שלא יהיה לה חבר", כאשר גם רכיב עובדתי זה התרחש עוד טרם ירידת המתלונן מהבית.

גם אם הייתה נכוון להסתכם כי מדובר באירוע "מתגלגל", ברור כי פניו של הנאשם בהגעתו למקום היו לעימות אלים, כפי שאכן אירע, גם אם לא מתרחך תכון מעשיו לפרטיו פרטיים. העובדה כי המתלונן ירד כשואן מצוי בשקו האישי (ఈוור או דורך) וכוונו לעבר הנאשם ניתנת להבנה על רקע התנהלות הנאשם, וממילא מסכת האלימות המשמעותית החלה לאחר שהמתלונן הניח את שקו לצד, ולא היה בו כדי "לסקן" את הנאשם.

(ג) **מידת האלימות שהופעלה** - קיימת הבחינה בפסקה בין אלימות פיזית "רגילה", לבין צזו בה נעשה שימוש בנשק קר או חם. במקרה דנן, מדובר בשילוב **שבין** הcatsה המתלונן תוך שימוש באגרופיו וחניתתו, **לבין** מספר דקירות בחלקיו גופו (ראה גם התמונות במ/1), **לבין** פצעית המתלוננת באמצעותו אותה סכין. אף שיש טעם בטענת הסגגור לפיה פסיקת בית המשפט דנה לאורך השנים גם באירועי אלימות חמורים מלה, לא צריכה להיות מחלוקת כי מדובר באלימות בעוצמה משמעותית, ועוצמה זו חייבה למצוא דרכה למתחם העונשה שייקבע.

(ד) **ריבוי נפגעים** - הפסקה הבחינה בין אירועים בהם קיימן "קורבן אחד" לבין אירועים בהם התנהגוו האלימה של הנאשם פגעה במספר קורבנות. בעניינו, מדובר בשני קורבנות, ויש לשקלל נתון זה בקביעת מתחם העונש הולם.

(ה) **נזק שנגרם למתלוננים** - עיון בכתב האישום המתווך מלמד על נזק פיזי לא מבוטל שנגרם למתלונן, ועל חתך עמוק שנגרם ברגלה של המתלוננת, שהצריך טיפולים. מהצחרת המתלונן עולה כי הוא סובל, גם בחולף כ-8 חודשים, מכאבים ומוגבלות בתנועה. מעבר לכך, נראה כי לאירועים אלה הייתה השפעה מטוללת על חייו - שירותו הצבאי כלוחם כוחות משמר הגבול הופסק נוכח הפגיעה הפיזית והשיקום; תוכניותיו להמשך שירות קבוע נגדעה באיבת; תחושת הביטחון האישי שלו נפגעה; והוא סובל מקשיים בשינה ומסויוטים. נזק זה יש לשקלל במסגרת המתחם.

11. ביחס למידיות העונשה הנוגנת, ראוי להפנות לקרים הבאים:

ע"פ 4283/22 **בஅחית נ' מדינת ישראל** (1.12.2022) - הנאשם, תושב סודן בעל אישרתו שהייתה זמנית בישראל, הורשע בעבירות של חבלה בכונה מחייבת לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ואיזומים, בכך שנכנס לבית חולים שבו אמרתו סיכון, איים על המאבטח בתנאות עם הסיכון וذكر אחות בבית חולים דקירה עמוקה בבטנה - דקירה שבעקבותיה נזקקה לניתוח חרום, אושפזה ממושכות ואף הוכחה כבעל נכות בשיעור של 80%. זאת, משומש שערר מספר חדשים לפני הליך ל刑事责任 כפי ידו הימנית בעקבות נזק שנגרם לו כתוצאה מהתחשמלות - הליך רפואי שלSTITו לא היה מצדיק. הנאשם ניסה לטעון כי חל בעניינו סיג א-שפיפות הדעת לפי סעיף 34 לחוק העונשין, טענה שנדחתה בבית המשפט המחויז. **מתחם הענישה שנקבע נוע בין 7 ל-12 שנות מאסר**, ונגזרו עליו **8 שנות מאסר**, לצד ענישה נלוית. ערעורו לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

מקרה זה חמור מעוניינו, הן בשל היקף הנזק שנגרם לקורבן העבירה, הן בשל העובדה שמדובר על אלימות כלפי צוות רפואי, והן בשל רכיב התכונן המוקדם שהוא ממשמעותי מעוניינו.

ענין מחאג'נה (ע"פ 8900/21) - הנאים הורשו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכונה מחייבת לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, והחזקת סיכון שלא כדין, בכך שדקרו בצוותא את המתлонן מספר רב של דקירות בפלג גופו העליון, בין היתר בראשו, בצווארו, בגבו ובמוחו, כאשר באותה עת בעטו אחרים במתلونן והכוו עד אשר התמוטט ונפל על הארץ. לאחר מכן, נמלטו הנאים ברכב מן המקום. בעקבות האירוע, נגרמו למתلونן חבלות חמורות בגופו, והוא הובל לבית החולים באמבולנס, שם הוכנס לחדר הלם ואושפז במשך ימים. בטרם החל הליך שמיית הריאות בבית המשפט המחויז, גובש הסדר טיעון בין הצדדים אשר נכללה בו הסכמה **לענין "תחימת" מתחם הענישה, כך שהثبتה תען לעונש של 6 שנות מאסר ואילו הנאים יטענו לעונש של 3 שנות מאסר**. בית המשפט המחויז קבע כי הסדר הטיעון אינו בלתי סביר בנסיבות העניין, וגורר על כל אחד מהנאים **4.5 שנות מאסר בפועל**, לצד ענישה נלוית. ערעורם על חומרת העונש נדחה.

מקרה זה חמור אף הוא מעוניינו, הן ברמת האלים שהופעלה והן במישור הנזק שנגרם לקורבן. כאן, מדובר בתקיפה בצוותא ובדקירות מרובות בראש ובצוואר. כמו כן, הקורבן נזק לניתוח חרום ואושפז בטיפול נמרץ במשך מספר ימים.

ע"פ 5262/21 **אבו סבילה נ' מדינת ישראל** (16.5.2022) - הנאם הורשע על יסוד הודהתו בעבירה של חבלה בכונה מחייבת לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, בכך שדקר את המתلونן מספר פעמים בגבו ובכף ידו, ואף גرم לקטיעת חלק מסוימת הקמיצה שלו אשר נפל לארץ. משהתכווף המתلونן להרימו, ذكر אותו הנאם פעם נוספת בגבו העליון עד אשר התמוטט ארضا. בעוד המתلونן שרוע על הקרקע, המשיך הנאם לדקור אותו פעמים נוספות בחזהו, ולאחר מכן עזב את המקום. באותו מקרה נגרמו למתلونן דימום מסיבי, חתכים בצוואר, בגב העליון ובבית החזה, דימום עורקי שטחי בבית החזה ושביר פתוח של אצבע 4 ביד שמאל. בעקבות כל אלה, עבר המתلونן סדרת ניתוחים, ואושפז בטיפול נמרץ, כאשר הוא מורדם ומונשם. בית המשפט המחויז קבע **از מתחם הענישה הנע בין 7 ל-11 שנות מאסר**, והשיט על הנאם עונש של 8 שנות מאסר, תוך הפעלת מאסר מוותנה, חלקו במצטבר, ולצד ענישה נלוית. בית המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש, תוך שציין שבנסיבות העניין העונש שנקבע דווקא עשה חסד עם הנאם.

גם מקרה זה חמור מעניינו בהיבט עוצמת האלימות שהופעלה ונוכח הנזק שנגרם לקורבן.

ע"פ 2056/15 **רוז'קוב נ' מדינת ישראל** (28.11.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכר שדרקר את המתלוון בחזו מאחור על רקו מחלוקת נקודותית, לאחר שהמתלוון הטרידו במקום עבודתו. המתלוון הוביל לבית החולים כשהוא נמצא במצב קרייטי, ובהמשך, אובדן כמי שסובל מקרע בסרעפת ובכבד. בית המשפט המחויזי קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנים מאסר**, וגורר עליו עונש של **4.5 שנים מאסר בפועל**, בין היתר, תוך מתן משקל לעברו הפלילי, הכולל עבירות רכוש, סמים, הפרת הוראה חוקית והחזקת סכין. בית המשפט העליון דחה את ערעור על חומרת העונש.

בהיבט הנזק שנגרם למתלוון, נראה כי מקרה זה חמור מעניינו, אך לא כך הם פניו הדברים שעה שבוחנים את אופיו האלימות שהופעלה (דקירה אחת לעומת מספר דקירות בעניינו), בעבירות האiomים שקדמו לדקירות, ובריבוי הנפגעים.

ע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.2015) - הנאשם הורשע על יסוד הוודאותו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכר שבמהלך קטטה שפרצה במתנה"ס בין שתי חברות צעירים משתי משפחות שונות, דקר את המתלוון דקירה עמוקה בבטנו באמצעות סcin גדולה שנשא עמו. כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלוון חבילות חמורות ובין היתר חתק عمוק המגיע עד לווידוד המרכזיות וכן דימום תוך-בטני מסיבי. המתלוון הוביל לבית החולים, שם עבר החיה וניתוח לטיפול בדימום ובחבלות. בית המשפט המחויזי קבע **את מתחם ענישה הנע בין 3 ל-7 שנים מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 4 שנים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווה. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולות העונש והמיר את רכיב המאסר כך שירצה הנאשם **6 שנים מאסר בפועל**.

כמו בעניינו, נראה שבמקרה זה מדובר באירוע אלימים שהסלים לכדי שימוש בסcin על רקו סכוסר של מה בכר. דומה כי מקרה זה חמור מעניינו בהיבט הנזק שנגרם למתלוון, אשר נדרש לעבור החיה וטיפול מציל חיים. ואולם, במקרה זה קיימת הדדיות מסוימת בהסלמה לאלימים שכן דובר בקטטה בין שתי חברות צעירים, בעוד שבעניינו דובר בנאשם אשר הוא, כאמור, מחולל האירוע האלים; וכן בעניינו דובר במספר דקירות ובריבוי נפגעי דקירה, בעוד במקרה זה דובר בקורבן דקירה אחד ובדקירה בודדת.

ע"פ 8912/13 **מדינת ישראל נ' טל** (13.02.2014) - הנאשם הורשע על יסוד הוודאותו, בעבירה של חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכר שדרקר בבטן את בן זוגה של מי שקיים עמה יחסיים רומנים. בעקבות הדקירה נגרם למתלוון פצע בבטן וקרע במעיו הדק, שבעקבותיו נזקק לניתוחים ולטיפול רפואי לתקופה של עשרה חודשים. נקבע **מתחם ענישה הנע בין שנת מאסר אחת ל-7 שנים מאסר** ונגורר על הנאשם עונש מאסר בפועל של שנה, לצד ענישה נלווה. ערעור המדינה על קולות העונש התקבל, ונקבע כי הרף התחתון של המתחם שקבע בית המשפט קמא, בנסיבות יצוע העבירה, הוא נמוך. עונשו של הנאשם הוחמר **ל-24 חודשים מאסר בפועל**, שכן אין זה מדרכה של ערכת הערעור למצות את הדיון.

נסיבותו של מקרה זה דומות לעניינו - נאשם שדרקר את בן זוגה הנוכחי של מי שהייתה זוגתו, על רקו קנאתו ואכזבתו. אין שוני רב גם בהיבט הנזק שנגרם לקורבן הדקירה. אולם, דומה שעניינו חמור יותר במובן מסוים, שכן בעניינו ذكر הנאשם את המתלוון מספר פעמים, אף הביא לפיצועה של המתלוונת. בנוסף לכך, במקרה שלנו קדמו לאירוע האלים איוםים מצד הנאשם.

ת"פ (מחוזי ת"א) 19-08-54229 **מדינת ישראל נ' שגיא** (8.3.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודהתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכונה מחמירה; החזקת סכין שלא כדין; ושתי עבירות של איומים, לאחר שהניף מצ'טה בעלת להב רחוב וארוך לעבר פלג גופו העליון של המתלוון וגרם לו לחבלה חמורה, תוך שקרו לעברו "**אני ארצה אותך**". זאת, על רקע סכsoon שכנים על עניין של מה בכר שהסלים לקטטה אלימה בין הצדדים. בעקבות זאת, נגרמו למתלוון חתר עמוק באמה הימנית וחתר בכתף בעקבותיהם נזקק, בין היתר, לניתוח בהרדים מלאה. לאחר האירועים ותוך כדי העימות בין הנאשם למתלוון שבוצע חלק מחקירה המשטרתית, איים הנאשם על המתלוון באומרו "**הילדים שלך באמת יהו יתומים, אתה לא יודע לאיפה אתה לוקח את עצמך**". במקרה זה, שנדון לפני, קבעתי מתוך ענישה הנעה בין **34 חודשי מאסר ל-6 שנים מאסר**, והטלתי על הנאשם עונש של 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

הסגור ביקש לקיש מהמתחם שקבעתו במקרה זה לעניינו, בטענה כי מקרה זה אף חמור מעניינו - הן באופי האיומים; הן בכלל הנשק(msocn) בו השתמש הנאשם; והן בחומרת פצעותו של הנאשם. אמן צודק הסגור ביחס לחלק מהרכיבים אותם סקר, אולם מדובר בניתוח חלקו בלבד, שאיןנו נתן ביטוי להתנהלותו המקדמת של הנאשם, להגעתו למקום מותן כוונה להתעמת, ולריבוי הנפגעים.

12. על יסוד כלל הנ吐נים אשר פורטו לעיל, ראייתי להעמיד את מתחם העונש ההולם ביחס לתיק העיקרי **ברף התח吞ן על 46 חודשי מאסר שנות מאסר וברף העליון על 80 שנות מאסר**.

קביעת העונש המתאים לנאשם במתחם הענישה

13. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בגין מתחם הענישה, הבאתו בחשבון את מאפייניו האישיים של הנאשם, בין היתר כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן:
ראשית, גלו הצער של הנאשם (19 במועד ביצוע העבירות).

שנייה, מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חריטה עליהם. ניתן להוסיף לכך גם את העובדה כי הנאשם ראה לנכון להפקיד פיצוי כספי מראש לטובות נפגעי העבירה, על סך 50,000 ₪. ככל ידוע הוא כי בהודאת נאשמים טמון רכיב אינהרנטי של הפנמת הפסול במעשה העברייני, באופן שמצודק התחשבות מסוימת בקביעת העונש בגין מתחם הענישה. זאת ועוד, הודהת נאשמים בביצוע עבירות בשלב מוקדם של ההליך משליכת על המשאים הציבוריים הנדרשים לבירור הטענות, ויש בה כדי לחסוך זמן ציבורי ניכר.

שלישית, לחובת הנאשם הרשעות קודמות, בעבירות של החזקת ססם לשימוש עצמי (בית משפט השלום משנת 2020); תקיפה סתם ואיומים (בית המשפט לנוער משנת 2016-2017); תקיפה הגורמת לחבלה ממשית (בית המשפט לנוער משנת 2017) והחזקת סכין (בית המשפט משנת 2019). על פניו מדובר בעבר רלוונטי אשר אינו מאפשר אימוץ הרף התח吞ן של המתחם. יחד עם זאת, נראה כי סיום ההליכים שפורטו לעיל בדרך של הטלת מאסרים מותניים בלבד (לא עוני מאסר בפועל), מלמדת כי רף החומרה באותה עבירות היה נמוך באופן יחסית וכן גם גלו של הנאשם באותו מועדים. מכאן - شأنן לראות בעבר הפלילי ככח המצדיק החומרה משמעותית בענישה בגיןו של המתחם.

רבייעית, הנאשם עצור לראשוña בחיו ועומד בפני ריצוי מאסרו הראשון. הפסיקה הכירה ברכיב "המאסר הראשון" כרכיב רלוונטי, קל וחומר, שעה שמדובר בצעיר בן 20.

חמשית, נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שפורטו בטיעוני סנגורי ובתסaurus שירות המבחן, על הטראותה שחווה על רקע משבר משפחתי וגירושו הוריון; נשירתו מהלימודים והזמן הרב בו נעדר מסגרות חינוכיות; התדרדרותו מגיל צער לשימוש בחומרים משני תודעה, כגון אלכוהול וקנאביס. גם ש אין במצבו שיקולי שיקום מובהקים, דומני כי השימוש שבין Nutzungו אחריות, הפקחת פיצוי בסכום משמעותי וגיל צער, מאפשר הבעת תקווה כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת המאסר על מנת להשתלב בהליכי שיקום בין כותלי בית המאסר. תקווה זו אף נתמכת באותו מכתבם שהוגשו על ידי הסניגור (נע/2).

סוף דבר

14. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ראוי לגזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 14.6.2022.
  - ב. 9 חודשים מאסר אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסווג פשע.
  - ג. 6 חודשים מאסר אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסווג עונש.
  - ד. 3 חודשים מאסר אולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של החזקת סכין או איום.
  - ה. פיצוי למטלון בסך 40,000 ₪ ולפיצוי למטלונת בסך 10,000 ₪. כיוון שהפיצוי הופקד, תדאג המזכירות להעבירו למטלונים בהתאם לנוטרים שיימסרו על ידם. התביעה תdag לעדכן את המטלונים בדבר זכאותם לפיצוי ובדבר הצורך למסור פרטיהם למזכירות בית המשפט.
ניתן צו כללי למוזגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' ניסן תשפ"ג, 29 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**